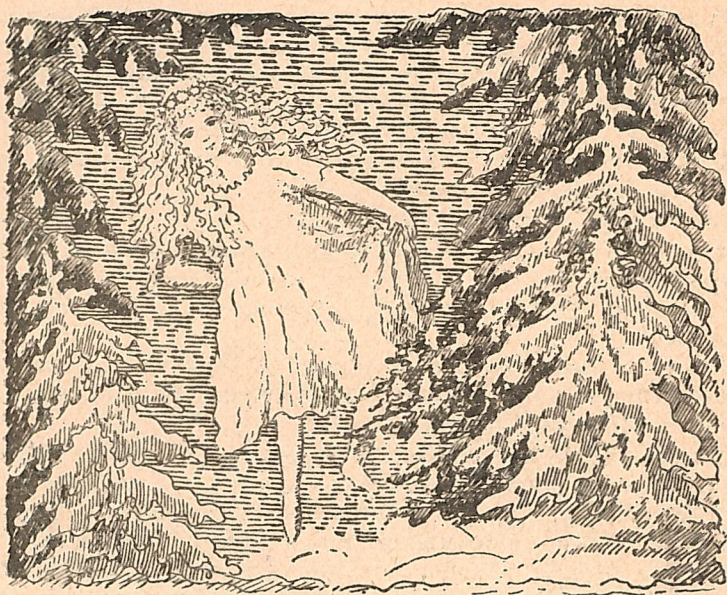

Княгиня Снежинка.

Далече, много далече от тук, в една чужда страна, се издига висока планина. Нейните върхове и зиме, и лете са покрити със сняг.

Там е построен палата на цар Мраз. Стените му са от замръзнал сняг, а кулите — от лед. Тук седи стария беловлас цар Мраз и управлява строго и жестоко. Доближи ли някой палата му, той веднага го улавя. Бликне ли поточе, веднага го сковаваше с лед. Прехвъркне ли птичка, начаса я смразява. И бягат птичките далече, по-далече от тук, а брѣмбарите и червейчетата се завират дълбоко в земята, за да ги не улови.

Живееше една княгиня. Тя се казваше Снежинка. Тя носеше винаги бяла рокля, бели копринени чорапи и бели атлазени пантофки. На главата си имаше корона, изпжстрена със сребърни звездички.

Тя беше много весела. Играеше, танцуваше и лудуваше по цял ден. Така, веднаж, унесена в танц, доближи палата на цар Мраз. Той я улови и я затвори в палата си. Затжгува Снежинка. За да не ѝ тегнее тжгата, тя почна да скача и танцува още по-силно отколкото по-рано, а това ядосваше старият и мрачен цар Мраз. Той не можеше да тжрпи чуждата веселост.

Снежинка го моли много пжти да я пусне на свобода, но той ѝ отговаряше: „Додето не оставиш игрите и танцовете, няма да те пусна“.

Мина време. Снежинка стана голяма и чудно хубава девойка. И много, много царски синове се прозжрвяха да я искат. И на всякого цар Мраз даваше един и сжщи отговор: